

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL BUAB „P1“ 2016-08-25 SKUNDO**

2016 m. spalio 18 d. Nr. S-231 (7-200/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovei
mokesčių mokėtojos atstovui nedalyvaujant

J. D.
A. B.

2016 m. spalio 4 d. posėdyje išnagrinėjusi BUAB „P1“ (toliau – Pareiškėja), atstovaujamos bankroto administratoriaus UAB Kauno įmonių restruktūrizavimo centro, skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-08-22 sprendimo Nr. 331A-78915, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-08-22 sprendimu Nr. 331A-78915, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsniu, mokesčių įstatymais, mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo) taisyklėmis, patvirtintomis Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo)“ (toliau – Taisyklės), ir išnagrinėjusi Pareiškėjos 2016-07-27 prašymą grąžinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-347024, nusprendė Pareiškėjai negrąžinti 5854,83 Eur sumos. Negrąžinimo (neįskaitymo) priežastimi ir teisiniu pagrindu nurodyta, jog vadovaujantis Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatymo (toliau – ĮBĮ) 10 str. 7 dalies 3 punkto ir / ar 21 str. 2 dalies 5 punkto nuostatomis, mokėjimo prievolės permoka ir / ar mokesčio skirtumas įskaityti priešpriešiniais vienuarūšiams reikalavimams padengti, susidariusiems iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bet kuriuo bankroto proceso metu. Sprendimo negrąžinti (neįskaityti) dalies ar visos prašomos sumos priėmimo papildomu motyvu nurodyta, kad mokesčių mokėtojo teisinis statusas yra bankrutavęs (2011-05-27), todėl 2016-08-19 susidariusi PVM permoka (skirtumas) 5854,83 Eur bus įskaityta priešpriešiniais

vienarūšiams reikalavimams padengti.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos 2016-08-22 sprendimu Nr. 331A-78915, laiko jį neteisėtu, todėl naikintinu.

Skunde pažymima, kad 2013-07-15 civ. byloje Nr. B2-2088-657/2013 nutartimi buvo iškelta Pareiškėjai bankroto byla, po kurios iškėlimo, vykdant bankroto procedūras, susidarė 5854,83 Eur dydžio mokestinė permoka. Šią permoką, išnagrinėjusi 2016-07-27 Pareiškėjos prašymą, Inspekcija atsisakė grąžinti Pareiškėjai. Pareiškėjos nuomone, skundžiamas sprendimas pažeidžia Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 18 straipsnyje įtvirtintą teismo sprendimo, nutarties, įsakymo ir nutarimo privalomumo principą, imperatyvias ĮBĮ nuostatas, Pareiškėjos kreditorių teises bei teisėtus interesus, todėl iš esmės yra neteisėtas. Minėtu sprendimo pagrindu atliktas įskaitymas pažeidžia ir ĮBĮ nuostatas, nustatančias kreditorių reikalavimų tenkinimo eiliškumą bei tvarką, administravimo išlaidų apmokėjimą ir tvarką.

Pabrėžiama, jog ginčo nėra dėl aplinkybės, kad Pareiškėja turi 5854,83 Eur dydžio mokestinę permoką, atsiradusią po bankroto bylos iškėlimo. Ši mokestinė permoka yra Pareiškėjos, bankrutuojančios bendrovės, turtinė teisė, kuri skirtina Pareiškėjos kreditorių reikalavimų tenkinimui ĮBĮ 35 str. nustatyta tvarka ir sąlygomis. Vadovaujantis ĮBĮ 35 str. 3 dalimi, 36 str. 1 dalimi, tvirtinama, kad Inspekcija teisę į Pareiškėjos turimą 5854,83 Eur dydžio mokestinę permoką įgytų tik po to, kai būtų padengtos administravimo išlaidos bei patenkinti visi pirmos eilės kreditorių reikalavimai. Daroma išvada, kad Inspekcija 2016-08-22 sprendimu 331A-78915 įskaitydama mokestinę permoką, atsiradusią po bankroto bylos iškėlimo, su mokestine nepriemoka, atsiradusia iki bankroto bylos iškėlimo ar dar tik atsirasiančia ateityje, neteisėtai įgijo pirmenybės teisę gauti savo reikalavimo patenkinimą apeinant ĮBĮ nustatytą administravimo išlaidų bei kreditorių reikalavimų tenkinimo eiliškumą bei tenkinimo proporcijas.

Skunde, remiantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015-06-02 nutartimi civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015, 2013-06-06 nutartimi civ. byloje Nr. 3K-3-315/2013, pabrėžiama, kad Inspekcija ir Komisija, patvirtindama Inspekcijos sprendimus dėl mokesčių įskaitymo bankroto byloje, nepagrįstai remiasi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika, kurioje klausimas dėl įskaitymo teisėtumo, atsižvelgiant į prievolių atsiradimo momentą nebuvo nagrinėjamas ir vertinamas.

Komisijos poziciją nagrinėjant analogiškus skundus, kad argumentai dėl minėtos kasacinio teismo nutarties civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015 taikymo mokestiniame ginče yra teisiškai nereikšmingi, nes vienodą administracinių teismų praktiką formuoja LVAT, Pareiškėja laiko neatitinkančia Lietuvos Respublikos teismų įstatymo nuostatų, jog teisingumą Lietuvos Respublikoje vykdo teismai (1 str. 1 dalis), Lietuvos Respublikos vientisą teismų sistemą sudaro bendrosios kompetencijos ir specializuoti teismai (12 str. 2 dalis). Kadangi Lietuvos Respublikos teismų sistema yra vientisa, teisingumo, kuris negali būti tapatinamas su formaliu teisės aktuose nustatytų taisyklių taikymu, vykdymas specializuotuose teismuose negali esmingai skirtis nuo teisingumo, vykdomo bendrosios kompetencijos teismuose. Tas pats klausimas – ar galimas mokestinės nepriemokos, atsiradusios iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas su mokestine permoka, atsiradusia po bankroto bylos iškėlimo – negali būti sprendžiamas skirtingai pagal teismų, nagrinėjančių ginčą, paskirtį. Todėl, Pareiškėjos nuomone, sprendžiant kilusį ginčą, kuris yra mišraus (civilinio bei administracinio) pobūdžio (Inspekcijos sprendime nurodytas įskaitymo pagrindas ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 p. ir 21 str. 2 d. 5 p.), atsižvelgiant į tai, kad mokesčių administratoriaus galimybių (teisių) bankroto procese apimtį nustato būtent ĮBĮ, o ne MAĮ (94 straipsnis), būtina vadovautis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo išaiškinimais. Akcentuojama, jog ĮBĮ 3 straipsnyje nustatyta, kad kitų įstatymų nuostatos, reglamentuojančios įmonių veiklą, kreditoriaus teisę į reikalavimų tenkinimą, kreditoriaus teisę imtis priemonių skoloms išieškoti, priešpriešinių vienarūšių reikalavimų įskaitymą, išskyrus nustatytąjį Lietuvos Respublikos finansinio užtikrinimo susitarimų įstatyme, mokesčius ir kitas

privalomąsias įmokas ir jų administravimą bankroto proceso metu, įmonėse taikomos tiek, kiek jos neprieštarauja šio įstatymo nuostatoms.

Pareiškėja mano, kad būtina atsižvelgti ir į tai, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra vienintelis kasacinės instancijos teismas. Šio teismo 2015-06-02 nutartis civ. byloje Nr. 3K-3-969/2015 yra priimta po LVAT nutarčių priėmimo, t. y. šioje kasacinio teismo nutartyje LVAT praktika yra įvertinta ir su ja nesutikta. Todėl nurodoma, kad Inspekcija, įskaitydama mokestinę permoką su mokestine nepriemoka ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkto pagrindu, turėjo ne tik įvertinti, ar toks įskaitymas yra galimas pagal mokesčių įstatymuose įtvirtintas nuostatas, bet ir įvertinti, ar toks įskaitymas nepažeis imperatyvių ĮBĮ reikalavimų bei susiformavusios teisminės praktikos. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas jau minėtoje 2015 m. birželio 2 d. nutartyje išaiškino, jog „Konstitucinis Teismas akcentavo įskaitymui reikšmingų ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkte įtvirtintą momentą – iki bankroto bylos iškėlimo. Iki šio momento neįvykdytas įskaitymas galimas, kai, be kita ko, atitinka sąlygą, kad jis galimas ir pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. Teisėjų kolegija konstatuoja, kad aptartas momentas yra esminis ir priešpriešinių mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo reikalavimams atsirasti, norint pasinaudoti ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkte įtvirtinta išimtimi. Tai reiškia, kad pagal ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punktą nedraudžiamas tik priešpriešinių vienasarūšių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas. Tokią išvadą patvirtina ir sisteminis teisės normų aiškinimas. Leidžiant įskaitymą bankroto procese, ginamas teisėtas kreditoriaus lūkestis, atsiradęs iki bankroto bylos iškėlimo, kad įskaitymo teise (kaip pirmumą suteikiančia teise) bus galima pasinaudoti ir iškėlus bankroto bylą. Jei iki iškėliant bankroto bylą priešpriešiniai vienasarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienasarūšius reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškėliant bankroto bylą neturėjo“. Padaryta išvada, jog ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkto nuostata draudžia mokesčių administratoriui mokestinę nepriemoką, atsiradusią iki bankroto bylos iškėlimo, įskaityti su mokestine permoka, kuri atsirado po bankroto bylos iškėlimo. Kadangi Inspekcija šio imperatyvaus, Pareiškėjos nuomone, draudimo nepaisė, todėl 2016-08-22 sprendimu Nr. 331A-78915 atliktas įskaitymas laikytinas neteisėtu, prieštaraujančiu ĮBĮ imperatyvioms nuostatoms ir pripažintinas negaliojančiu CK 1.80 str. 1 dalyje numatytu pagrindu.

Pareiškėjos bankroto administratoriaus nuomone, Inspekcija, atlikdama mokestinės permokos įskaitymą, siekė su bendraisiais teisės principais nesuderinamų tikslų – apeinant ĮBĮ nustatytą kreditorinių reikalavimų tenkinimo eiliškumą bei tvarką, įgyti pirmenybės teisę į mokestinę permoką, tokiu būdu pažeidžiant pirmesnės eilės Pareiškėjos kreditorių teises į po bankroto bylos atsiradusią mokestinę permoką. Tokie Inspekcijos veiksmai laikytini nesąžiningi, nes Inspekcija negali nežinoti, jog Pareiškėjos bankroto byloje yra ir kitų kreditorių, todėl jos atliktas įskaitymas prieštarauja viešajai tvarkai ir gerai moralei.

Vadovaudamasi tuo, kas aukščiau išdėstyta, Pareiškėja prašo panaikinti Inspekcijos 2016-08-22 sprendimą Nr. 331A-78915 ir priimti naują sprendimą – grąžinti Pareiškėjai mokesčio permoką 5854,83 Eur.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą, konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, skundžiamas 2016-08-22 sprendimas Nr. 331A-78915 tvirtintinas.

Ginčas byloje yra kilęs dėl mokesčių administratoriaus sprendimo negrąžinti Pareiškėjai 5854,83 Eur sumos permokos (skirtumo), kuri bus įskaityta priešpriešiniams vienasarūšiams reikalavimams padengti, teisėtumo ir pagrįstumo.

Byloje nustatyta, jog Pareiškėja mokesčių administratoriui pateikė 2016-07-27 prašymą Nr. (17.16-40) GES-347024 grąžinti 5854,83 Eur PVM permoką (skirtumą), susidariusią per mokestinį laikotarpį nuo 2014-09-01 iki 2016-06-30. Inspekcija skundžiamu sprendimu Pareiškėjai negrąžino prašomos grąžinti permokos (skirtumo) sumos, nurodžiusi, kad ši 2016-08-19 susidariusi permoka (skirtumas), vadovaujantis ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto ir / ar 21 str. 2 d.

5 punkto nuostatomis, bus įskaityta priešpriešiniams vienaarūšiams reikalavimams, susidariusiems iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bet kuriuo bankroto proceso metu, padengti.

Pareiškėja, nesutikdama su Inspekcijos sprendimu, skunde Komisijai laikosi pozicijos, jog atsisakant gražinti permoką (skirtumą) Pareiškėjai yra pažeidžiamos kreditorių teisės, nes įskaitymas gali būti atliekamas tik tarp tų vienaarūšių reikalavimų, kurie atsirado iki bankroto bylos iškėlimo, o šiuo atveju Inspekcija nori Pareiškėjos permoką, atsiradusią po bankroto bylos iškėlimo, įskaityti nepriemokai, atsiradusiai iki bankroto bylos iškėlimo, tuo pažeisdama kreditorių reikalavimų tenkinimo eiliškumą bei tenkinimo proporcijas. Pareiškėja remiasi Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015-06-02 nutartimi civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015, kurioje daroma išvada dėl minėtų Inspekcijos veiksmų negalimumo, taip pat atkreipia dėmesį, jog tiek Inspekcijos, tiek ir Komisijos sprendimai, tiek ir LVAT praktikoje priimamos nutartys, kuriuose nesivadovaujama minėta Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015-06-02 nutartimi, nėra pagrįsti, nes Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra vienintelė kasacinė instancija Lietuvos Respublikoje ir būtent jai yra suteikta teisė aiškinti ĮBĮ nuostatų taikymą.

Atsižvelgdama į Pareiškėjos skunde išdėstytus argumentus, Komisija spęs, ar mokesčių administratorius teisėtai ir pagrįstai atsisakė gražinti Pareiškėjos turimą permoką (skirtumą).

Pagal MAĮ 94 straipsnį Lietuvos Respublikos įstatymuose ir jų pagrindu priimtuose jų lydimočiuose teisės aktuose, reglamentuojančiuose įmonių restruktūrizavimo ar bankroto procedūras, gali būti nustatomos specialios mokesstinės prievolės vykdymo taisyklės, taip pat jos įvykdymo būdai bei pasibaigimo pagrindai. Tokiais atvejais šis Įstatymas taikomas tiek, kiek atitinkamų klausimų nereglamentuoja minėti įstatymai. Taigi įstatymų leidėjas aiškiai nurodė, jog MAĮ įmonių bankroto atveju, kai kyla mokesstinės prievolės vykdymo klausimai, yra taikomas tiek, kiek to nereglamentuoja kiti teisės aktai. Tai reiškia, jog jei yra speciali teisės norma, būtent ji turi būti taikoma (teisės normų konkurencija).

Nagrinęjamam atvejui aktualaus ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkte (2011-12-22 įstatymo Nr. XI-1867 redakcija, galiojanti nuo 2012-03-01) įtvirtinta, kad įsiteisėjus teismo nutarčiai iškelti bankroto bylą, draudžiama vykdyti visas finansines prievoles, neįvykdytas iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitant palūkanų, netesybų, mokesčių ir kitų privalomųjų įmokų mokėjimą, išieškoti skolas iš šios įmonės teismo ar ne ginčo tvarka, išskyrus priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų įskaitymą, kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. ĮBĮ 21 str. 2 dalies 5 punkte (2011-12-22 įstatymo redakcija Nr. XI-1867, galiojanti nuo 2012-03-01) nustatyta, jog kreditoriai, kurių reikalavimus patvirtino teismas, turi teisę be kita ko bet kuriuo bankroto proceso metu atlikti priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų įskaitymą pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas.

LVAT, kuris, vadovaudamasis Administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ABTĮ) 15 str. 1 dalimi, formuoja vienodą administracinių teismų praktiką aiškinant ir taikant įstatymus bei kitus teisės aktus, 2014-03-25 nutartyje adm. byloje Nr. A-556-922/2014, nuosekliai aiškindamas minėtas MAĮ bei ĮBĮ nuostatas, padarė išvadą, jog įstatymų leidėjas yra įtvirtinęs mokesčių administratoriui draudimą, įsiteisėjus teismo nutarčiai iškelti bankroto bylą, imtis priemonių mokesčių mokėtojo finansinėms prievolėms įvykdyti. Numatyta išimtis siejama su priešpriešiniais vienaarūšiais reikalavimais ir tik įskaitymo būdu, be to, ir kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo taisykles. Priešingu atveju tokia teisė yra paneigiama. Kadangi ĮBĮ, MAĮ, PVM įstatyme priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų sąvoka nėra pateikta, todėl LVAT minėtoje nutartyje aiškino minėtą sąvoką, pasitelkdamas kalbinį teisės aiškinimo būdą, jog „priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų definicija <...> yra suprantama, kaip mokesčių mokėtojo turima mokesčio permoka (piniginė permoka), kurią siekiama susigrąžinti, ir mokesčių administratoriaus fiksuota mokesčių mokėtojo pareiga sumokėti mokesčio (piniginę) nepriemoką (viena pusė iš kitos ir atvirkščiai reiškia tą patį piniginį reikalavimą)“.

Pažymėtina, jog LVAT savo praktikoje (pavyzdžiui, 2015-12-15 nutartyje adm. byloje Nr. A-2024-556/2015) ne kartą yra nurodęs, jog Teismų įstatymo 33 str. 4 dalis nustato, kad teismai, priimdami sprendimus atitinkamų kategorijų bylose, yra saistomi savo pačių sukurtų teisės aiškinimo taisyklių, suformuluotų analogiškose ar iš esmės panašiose bylose. Žemesnės instancijos teismai, priimdami sprendimus atitinkamų kategorijų bylose, yra saistomi aukštesnės instancijos teismų teisės aiškinimo taisyklių, suformuluotų analogiškose ar iš esmės panašiose bylose. Atsižvelgiant į išdėstytas nuostatas, teigtina, jog Komisija, nagrinėdama šį mokestinį ginčą, yra saistoma LVAT suformuluotų teisės aiškinimo taisyklių analogiškose ar iš esmės panašiose bylose. Pabrėžtina, jog ABTĮ 15 str. 3 dalyje įtvirtinta, jog į LVAT sprendimuose ir nutartyse pateikiamus įstatymų ir kitų teisės aktų taikymo išaiškinimus atsižvelgia valstybės ir kitos institucijos, kiti asmenys, taikydami tuos pačius įstatymus ir kitus teisės aktus. Atitinkamai, Komisija, atsižvelgdama į aukščiau įvardintą LVAT praktiką aiškinant MAĮ ir ĮBĮ nuostatas, daro išvadą, jog nagrinėjamu atveju tam, kad mokesčių administratorius galėtų pasinaudoti ĮBĮ nustatyta išimtimi dėl priešpriešinių vienas kitų reikalavimų įskaitymo, turi būti nustatyta aplinkybė dėl mokesčių mokėtojo turimos mokesčio permokos (piniginė permoka), kurią siekiama susigrąžinti, ir mokesčių administratoriaus fiksuotos mokesčių mokėtojo pareigos sumokėti mokesčio (piniginę) nepriemoką, t. y. viena pusė iš kitos ir atvirkščiai turi reikšti tą patį piniginį reikalavimą.

Komisija, išanalizavusi byloje esančią medžiagą, pastebi, jog Pareiškėjos prašoma grąžinti 5854,83 Eur permoka (skirtumas) susidarė per 2014-09-01–2016-06-30 laikotarpį, t. y. po bankroto bylos Pareiškėjai iškėlimo (Kauno apygardos teismo 2013-07-15 nutartis civ. byloje Nr. B2-2088-657/2013), tačiau Pareiškėja tuo pačiu metu turėjo kitų mokesčių (gyventojų pajamų mokesčio, nekilnojamojo turto mokesčio, PVM, žemės mokesčio) nepriemoką, susidariusią iki teismo nutarties iškelti Pareiškėjai bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bankroto proceso metu (Kauno apygardos teismo 2013-07-15 nutartis civ. byloje Nr. B2-2088-657/2013, Inspekcijos 2013-10-08 raštas Nr. (23.4-08)-RNA-40077 „Dėl finansinio reikalavimo tikslinimo“, Inspekcijos 2014-05-12 raštas Nr. (23.28-08-1)-RNA-14123 „Dėl finansinio reikalavimo pateikimo“). Įvertinus šias aplinkybes, vadovaujantis ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punktu ir atsižvelgiant į LVAT praktiką iš esmės panašiose bylose (2014-01-08 sprendimas adm. byloje Nr. A-438-2022/2013, A-438-2143/2013, 2014-03-25 nutartis adm. byloje Nr. A-556-922/2014), Komisija daro išvadą, jog priešpriešinių vienas kitų reikalavimų įskaitymas, kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas, yra leidžiamas, todėl nėra kliūčių įskaityti Pareiškėjos turimą permoką (skirtumą), susidariusią po bankroto bylos iškėlimo, kitų mokesčių nepriemokai, susidariusiai iki bankroto bylos iškėlimo, padengti. Inspekcija, negrąžindama mokesčio permokos ir ateityje atlikdama mokesčio permokos įskaitymą, veikia ne kaip Pareiškėjos kreditorius jos bankroto byloje, o kaip mokesčių administratorius MAĮ nustatyta tvarka ir pagrindais. Mokesčių administratorius pagrįstai ir teisėtai nusprendė negrąžinti Pareiškėjai 5854,83 Eur mokesčio permokos (skirtumo). Dėl nurodytų priežasčių skundžiamas sprendimas yra tvirtintinas.

Dėl Pareiškėjos skundo argumento, jog Inspekcija, atlikdama mokestinės permokos įskaitymą, siekė su bendraisiais teisės principais nesuderinamų tikslų, t. y. įgyti pirmenybės teisę į mokestinę permoką, pažeidžiant pirmesnės eilės Pareiškėjos kreditorių teises į po bankroto bylos atsiradusią mokestinę permoką, pažymėtina, jog Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2013 m. liepos 5 d. nutarime byloje Nr. 2/2012-12-/2012-9/2013 pažymėjo, jog įstatymų leidėjas, nustatęs, jog valstybės institucijoms nedraudžiama, kitaip nei kitų asmenų priešpriešinių vienas kitų reikalavimų atvejais, įskaityti iš mokesčių įstatymuose nustatytų mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatų kylančių reikalavimų, ĮBĮ 10 str. 7 dalies 3 punkto 2011-12-22 įstatymo Nr. XI-1867 redakcija įgyvendino jam pagal Konstituciją suteiktą diskreciją nustatyti draudimo įskaityti kreditoriaus ir bankrutuojančio skolininko tarpusavio finansinius reikalavimus išimtį, kuri grindžiama teisėtu ir visuotinai reikšmingu tikslu, viešuoju interesu – surinkti mokesčius į valstybės biudžetą.

Taip pat Pareiškėja skunde, siekdama pagrįsti savo poziciją dėl nepagrįsto ginčo permokos (skirtumo) negrąžinimo, rėmėsi Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015-06-02

nutartyje civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015 suformuluota taisykle dėl priešpriešinių vienas kitam reikalavimų įskaitymo, iškelus įmonei bankroto bylą. Tačiau nagrinėjamu atveju Pareiškėja skundžia mokesčių administratoriaus sprendimą bankrutuojančiai įmonei negražinti PVM permokos (skirtumo), todėl ginčas yra mokestinis ir priskirtinas administracinių teismų kompetencijai. Kaip jau minėta, vienodą administracinių teismų praktiką, aiškinant ir taikant įstatymus, formuoja LVAT, į jo pateikiamus įstatymų ir kitų teisės aktų taikymo išaiškinimus, taikydami tuos pačius įstatymus ir kitus teisės aktus, privalo atsižvelgti valstybės ir kitos institucijos, kiti asmenys. Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2006 m. kovo 28 d. nutarime nurodė, kad Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtintas teisinės valstybės principas suponuoja jurisprudencijos tęstinumą, ir pažymėjo, kad tokios pat (analogiškos) bylos turi būti sprendžiamos taip pat, t. y. jos turi būti sprendžiamos ne sukuriant naujus teismo precedentes, konkuruojančius su esamais, bet paisant jau įtvirtintų. Esant nurodytoms aplinkybėms, teisiškai nereikšmingais laikytini Pareiškėjos argumentai, paremti minėtoje Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartyje pateiktais ĮBĮ normų išaiškinimais, ir todėl Komisija dėl jų plačiau nepasisako.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-08-22 sprendimą Nr. 331A-78915.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršlienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosylienė